

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.

СЛЕД

ПАГАНЕТО

Анна Тод

wattpad СЕНЗАЦИЯТА IMAGINATOR 1D

У
ЕГМОНТ

След падането

ОТКЪС

Анна Тод

wattpad СЕНЗАЦИЯТА **IMAGINATOR 1D**

Превод от английски Гергана Дечева

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *After We Fell*

Copyright © 2015 by Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

Снимка на корицата © Shutterstock

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Василева

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2015

ISBN 978-954-27-1454-5

Глава сто и седем

ХАРДИН

Кутии от всякакъв вид се разлетяват по пода. Удрям пак и оставям гъста кървава следа по метала. Познатото ужилване от сцепването на кожата, познатият прилив на непоносимо силен адреналин изтласкват цялата ми ярост нагоре. Почти е хубаво... да мога да избълвам яростта си, така както винаги съм го правил. Не се налага да се спирам, не се налага да премислям всяко свое действие. Мога най-сетне да се предам на гнева, да го оставя да се излее навън, позволявайки му да ме завлече надолу.

- Какво правиш? Помощ! - пищи някаква жена.

Обръщам глава към нея и тя веднага прави крачка назад. И тогава забелязвам малко русо момиченце, скрито зад полата ѝ. Очите и на двете са разширени от страх. Тогава поглеждам в сините очи на детето и не мога да откъса поглед. Невинността на насеченото му дишане се топи с всеки дъх, който напуска озверялото ми тяло. Откъсвам очи от детето и се оглеждам. На мястото на гнева идва разочарованието. Да стигна дотам, че да троша неща в средата на „Таргет“. Ако ченгетата дойдат, преди да съм се измъкнал, яко ще загазя. Поглеждам още веднъж момиченцето, издокарано в дълга до земята рокля и излъскани обувки, огромните му сини очи и хуквам към изхода.

Не мога да мисля ясно.

Нищо не ми звучи реално, не ми звучи логично.

Теса не е чукала Зед.

Не, не е.

Не би могла.

Щях да разбера, някой щеше да ми каже. Тя щеше да ми каже. Тя е единственият човек, който не ме лъже и никога няма да ме излъже.

Изскачам през вратата. Зимният въздух буквално реже кожата ми. Очите ми са фокусирани върху колата, която е чак в края на паркинга, завита в мрака на вечерта.

- Мамка му! - крещя и с все сила ритам спойлера на колата. Звукът от огъващ се метал достига до замъгленото ми от яростта съзнание.

- Тя е била само с мен! - крещя пак и скачам в колата.

Успявам да вкарам ключа в таблото точно когато две полицейски коли паркират пред „Таргет“. Сирените цепят нощта. Докато полицаите паркират до тротоара и се втурват към мястото на престъплението, аз излизам бавно от паркинга, без да привличам никакво внимание. Сякаш някой е убил човек.

В мига, в който напускам паркинга, въздъхвам с облекчение. Ако ме бяха арестували там, Теса щеше да откачи, никога нямаше да ми прости. Теса... и Зед?

Знам, че не трябва да вярвам на Стеф, когато каза, че Теса е спала с него. Знам, че е пълна лъжа. Знам, че не го е направила. Аз съм единственият мъж, който е бил с нея. Единственият, който я е докарвал до оргазъм. Не той. И никога няма да бъде той. Само аз. Разтърсвам глава и се опитвам да се отърва от образа: Теса и Зед в леглото; пръстите ѝ, които са впити в ръцете му; той тласка в нея. Мамка му, не, не искам да виждам пак това. Пердето ми е паднало, не знам къде съм, не виждам пред себе си.

Трябваше да я хвана за врата и... Не, не мога дори да си позволя да довърша мисълта. Тя постигна своето, побърка ме, изкара ме от кожата ми и това ме вбесява още

повече. Знаеше много добре какво ще се случи, ако спомене Зед, и го направи нарочно. Искаше да се счупя, да изгубя контрол. Ето, номерът ѝ мина. Тя знаеше, че маха предпазителя на гранатата и когато дойде време да гръмне, се изнесе. Но аз не съм граната. Трябва да мога да владея себе си.

Веднага се обаждам на Теса, но тя не вдига. Телефонът звъни... и звъни.... и звъни... Да, тя каза, че ще спи, но знам, че телефонът ѝ е винаги на вибрация и че се буди, когато започне да вибрира. Буди се от всякакъв шум.

- Хайде, Тес, вдигни!

Мятам телефона на седалката до мен. Трябва да се разкарам оттук, преди ченгетата да проверят камерите на паркинга и да видят номера на колата ми.

Движението по магистралата е ад. Не спирам да ѝ звъня. Ако не ми се обади до час, ще набера Крисчън. Трябваше да остана още една вечер там. По дяволите, какви ги говоря? Трябваше да се преместя там, при нея. Сега всички оправдания, които имах, за да не замина, ми се струват безсмислени. Все още имам същите страхове, а и те стават още по-големи и набират сила благодарение на разстоянието между нас.

Знаеш, че нищо няма да излезе.

Ти си покрит с мастило и е само въпрос на време, преди да ѝ писне да се чувства неудобно да я виждат с теб.

Залитане по лошите момчета.

Да се ожени за банкер.

Гласът на Стеф все още пробожда ушите ми. Полудявам. Буквално полудявам. Губя си ума наред това шибано шосе. Ще се разбия някъде. Всички усилия, които положих през изминалата седмица, отидоха на вятъра. Тая пепелянка успя да унищожи всичко хубаво от последните два дни с Теса.

И заслужава ли си всичко това? Тези вечни усилия? Струват ли си? Винаги ли трябва да се въздържам, да внимавам да не кажа нещо лошо, да не направя нещо лошо? И ако успея да докарам тази трансформация докрай, дали ще ме обича след това, или ще се поздрави, че е извела до финала един проект по психиатрия? И след всичко това ще остане ли нещо в мен, нещо, което тя все още да обича? Когато личността ми я няма, какво ще обича? Дали някога ще бъде онзи мъж, в когото се влюби, или това е нейният начин да ме превърне в такъв, какъвто иска да бъде. Човек, от когото ще се отегчи? Дали се опитва да ме превърне в някого като... като Ноа?

Стеф е права, не мога да се съревновавам там. Не мога да бъде Ноа, не мога да ѝ дам простичката връзка, която имаше с него. Когато беше с него, не се тревожеше за нищо. Те бяха свършената двойка. Той е добър и елементарен. Животът не го е строшил така, както строши мен. Спомням си дните, когато седях с часове в стаята си и чаках Стеф да се прибере и да ми разкаже кога Теса се е върнала, след като е била с него. Намесих се по най-грубия възможен начин, но нещата, за моя огромна изненада, проработиха в моя полза. Тя избра мен пред него. Пред момчето, с което е израснала и което обичаше. Само като си помисля колко пъти му е казвала, че го обича... Драйфа ми се.

Не, аз съм повече от „залитане“ за Теса. Трябва да съм. Бил съм с толкова много момичета, повечето от които ме чукаха напук на бащите си, но Теса не е от тях. Доказвала го е много пъти и е изтърпяла безброй изцепки и издънки от моя страна.

Мислите ми са напълно объркани, трескави. Не мога да ги догоня.

Защо изобщо допускам Стеф в съзнанието си, защо ѝ

позволявам да ми казва кое е правилно и кое е грешно? Не трябваше да слушам и една дума от всичко, което ми наговори. А сега като се замислих, не мога да се отърва от думите ѝ.

Избърсвам разкървавените си ръце в джинсите и паркирам колата. Когато поглеждам нагоре, се оказва, че съм дошъл пред „Слепия Боб“. Изобщо не знаех, че шофирам към кръчмата, през целия път мислех за друго, а сега виждам, че подсъзнателно съм карал насам. Не трябва да влизам, но не мога да се спра.

А зад бара виждам стара... приятелка. Карли. Карли по минимално облекло и с тъмночервено червило.

- Я да видим кой е тук? - усмихва се широко.

- Спести си любезностите - мърморя и сядам на стола пред нея.

- Даже не се опитвах да бъда любезна - казва и клати глава. Русата ѝ опашка пружинира. - Последния път, когато те обслужих и бях любезна, ми се стовари такава голяма домашна драма, отличаваща се с елементи на сапунка, че нямам търпение за бис на представлението.

Предишния път, когато бях тук, така се напих, че Карли се принуди да ме закара в тях и ме метна да спя на дивана ѝ, което доведе до поредното недоразумение с Теса, а впоследствие и до катастрофата ѝ с колата, и то заради едно мое съобщение. Всичко е заради лайната, които изсипвам в така спокойния ѝ иначе живот.

- Работата ти е да ми дадеш напитката, и то веднага щом си я поръчам - казвам и посочвам бутилката тъмно уиски зад нея.

- Погледни табелката. На нея пише друго - отвърща. Обляга лакти на бара, а аз се отдръпвам назад, далеч от нея. Поглеждам табелата, на която пише, че имали право да не обслужат клиент, ако намирали поведението му за опасно. Табелата е залепена със скоч на стената и звучи

така, както изглежда: несериозно. Засмивам се.

- Не слагай много лед, не го искам разрежено.

Тя се оттласква с нежелание от бара и взима празна чаша. Гъстата кехлибарена течност се излива в чашата, а гласът на Стеф не спира да говори в съзнанието ми. Това е единственият начин да го накарам да млъкне, да заглуша лъжите и обвиненията. Сякаш през гъста мъгла чувам гласа на Карли:

- Тя е. Звъни.

Поглеждам надолу и върху екрана виждам снимката, която направих, докато Теса спеше тази сутрин.

- Мамка му - инстинктивно избутвам чашата настрани и току-що сипаната течност се разлива. Не обръщам никакво внимание на псувните и ругатните на Карли и излизам така бързо, както и влязох. Когато се добирам до вратата, плъзгам пръст по екрана.

- Тес?

- Хардин? - казва. В гласа ѝ има паника. - Добре ли си?

- Звънях толкова много пъти - въздъхвам облекчен, че най-сетне чувам гласа ѝ в малката слушалка.

- Знам. Съжалявам. Бях заспала. Добре ли си? Къде си?

- Пред „Слепия Боб“ - признавам. Няма нужда да я лъжа, бездруго някак винаги разбира истината впоследствие.

- О... - едва прошепва.

- Поръчах си едно - добавям. По-добре да ѝ кажа всичко.

- Само едно?

- Да, но не го изпих, не съм го доближил още до устата си. И ти се обади - отвърщам. Не мога да разбера какво мисля за това сега, но усещам заплахата, усещам нещо, което ме тегли към бара и искам да се върна, но нейният глас може и да ме спаси.

- Това е хубаво. Тръгваш ли си вече към къщи?

- Да, веднага - казвам, дърпам вратата и сядам зад волана.

- Защо си отишъл... Не че е проблем, добре е, че си излязъл... Просто се чудя защо.

- Видях Стеф.

Тя едва сдържа вика си.

- Какво стана? Ти... нещо случи ли се?

- Ако питаш дали съм ѝ посегнал, не съм - отвърщам. Включвам колата, но не потеглям. Искam да говоря с нея, без да се разсейвам, докато шофирам. - Каза ми някакви глупости, които буквално ме взривиха. Бяхме в „Таргет“ и аз полудях.

- Добре ли си? Чакай, защо „Таргет“? Мислех, че мразиш да ходиш там.

- От всички неща, които можеше да попиташ...

- Да, да. Извинявай, все още спя - обяснява. Усещам усмивката в гласа ѝ, но веднага след това идва паниката.

- Добре ли си? Какво каза тя?

- Каза, че си чукала Зед - изричам. Не искам да ѝ разказвам другите неща, онези приказки, че не ставаме един за друг.

- Моля? Хардин, знаеш, че това не е истина! Кълна се, Хардин, нищо не се е случило между нас, знаеш всичко.

Притискам единия си пръст към прозореца и гледам как отпечатъкът става все по-голям.

- Каза, че съквартирантът му ви е чул.

- Не вярваш на това, нали? Не е възможно да ѝ вярваш, Хардин. Познаваш ме толкова добре, знаеш, че бих ти признала, ако някой друг ме бе докоснал... - гласът ѝ се прекършва, гърдите ме болят.

- Успокой се... - казвам. Не биваше да ѝ позволявам да говори толкова много. Трябваше веднага да я уверя, че знам, че не е истина, но аз съм егоистично копеле, държа да го чуя от нея.

- Какво друго каза? - вече плаче.
- Само глупости. За теб и Зед. Но успя да изкара всеки мой страх и да се подиграе с него. С всяка несигурност, която имам за нас, тя успя да ме манипулира.
- Затова ли отиде в бара? - пита. Не ме съди, не ме укорява, усещам разбиране и съчувствие, което не очаквах, честно казано.
- Да, така мисля - въздъхвам. - Тя знаеше... неща. За тялото ти. Неща, които само аз би трябвало да знам - казвам и по гръбнака ми плъзват тръпки.
- Тя ми беше съквартирантка. Виждала ме е да се преобличам десетки пъти, да не говорим, че тя съблече роклята ми онази нощ - казва Теса и подсмърча.
- И когато си я представям как не може да помръдне, а Стеф насила я съблича, имам чувството, че пак ще гръмна от бяс.
- Не плачи, моля те. Не мога да го понеса. Не и когато си на часове път от мен - умолявам я.
- И докато слушам гласа на Теса, знам, че в думите на Стеф няма и грам истина, а лудостта, която ме бе обладала преди минути, започва да се разтваря.
- Нека да говорим за нещо друго, докато карам към нас. Превключвам на задна и слагам телефона на говорител.
- О, да, разбира се. Кимбърли и Крисчън ме поканиха да отида с тях в новия клуб тази седмица.
- Няма да ходиш.
- Би ли ме оставил да довърша - скарва ми се веднага. - Но тъй като ти ще бъдеш тук през уикенда и знаех, че няма да искаш да дойдеш, се разбрахме да отидем в сряда вечерта.
- Какви са тези клубове, които отварят в средата на седмицата? - питам и поглеждам в огледалото за обратно виждане. - Ще дойда.
- Защо? Ти не обичаш да ходиш на клуб.

- Ще дойда с теб този уикенд. Не искам да ходиш в сряда.

- Ще отида в сряда. Вече казах на Кимбърли, а после можем да отидем пак заедно през уикенда. Не виждам причина да не ходя в сряда. И ще отида.

- Предпочитам да не ходиш - казвам през зъби. Не вижда ли, че вече съм на нокти, а продължава да ме навива. - А мога да дойда в сряда - предлагам и наистина полагам усилия да бъда разумен. - Или не искаш да те виждат с мен? - думите излизат, преди да успея да ги спра.

- Моля? - чувам как става не секундата и включва нощната лампа. - Как можеш да кажеш такова нещо? Знаеш, че не е истина. Не пускай думите на Стеф в главата си. Заради нея е, нали? Тя ти ги е наговорила.

Завивам към нашия паркинг и паркирам. Теса чака да ѝ отговоря.

- Не. Не знам...

- Трябва да се борим заедно срещу такива неща, а не един срещу друг. Нещата не трябва да стоят така... Стеф срещу теб и ти срещу мен. Трябва заедно да се преборим с това.

- Не, не е така, не съм застанал срещу теб.

Но е права, винаги е права.

- Ще дойда в сряда и ще остана до неделя.

- Имам лекции и съм на работа.

- Звучиш, сякаш не искаш да идвам - изричам. Параноята ми се изсипва през вече надупченото ми самочувствие.

- Разбира се, че искам.

Господи, колко ми липсва.

- Прибра ли се вече?

- Да, точно паркирах.

- Липсваш ми.

Тъгата в гласа ѝ ме поразява.

- И ти ми липсваш, бебо. Съжалявам. Без теб започвам да полудявам.

- И аз - въздъхва тя и аз пак се извинявам.

- Такъв съм глупак, че не тръгнах с теб за Сиатъл.

- Какво? - започва да се дави в слушалката.

- Чу ме. Няма да го повтарям.

- Добре - казва след дълго кашляне, когато вече влизам в асансьора. - Знам. Просто може да не съм чула добре.

- Кажи ми какво искаш да направя по въпроса със Стеф и Дан - сменям темата.

- Какво изобщо може да се направи? - пита тихо.

- Сигурен съм, че не искаш да чуеш моя отговор.

- Остави ги, не прави нищо.

- Но тя ще разкаже на всички за тази вечер и ще продължи да разпространява слухове за теб и Зед.

- Не живея там, няма проблем, нека си говори - опитва се да ме убеди, но знам колко наранена се чувства от факта, че се говорят такива неща за нея.

- Не мога да оставя това без последици.

- Не искам да се забъркваш в неприятности, Хардин. Особено заради тях.

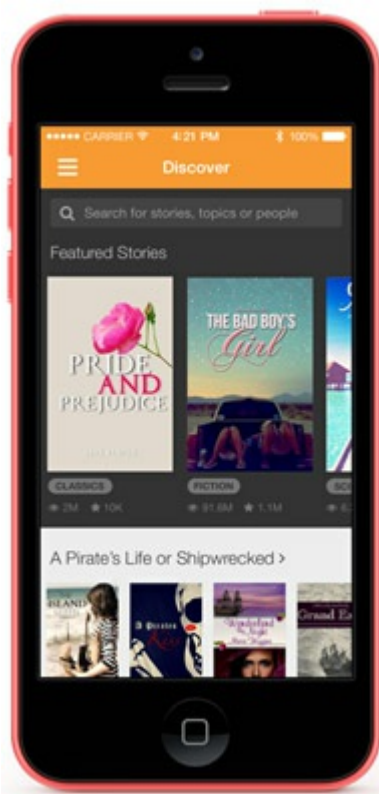
- Добре.

И след това си пожелаваме лека нощ. Няма да се съгласи с нито едно от предложенията ми да спра Стеф, така че просто зарязвам темата.

Отключвам вратата и влизам в хола, където Ричард се е разположил на целия диван и телевизорът гърми.

Изключвам го и се прибирам направо в спалнята си.

Свържете се с Анна Тод в Wattpad

Авторката на тази книга, Анна Тод, започва кариерата си като читател, точно като вас. Тя се присъединява към Wattpad, за да чете истории като тази и да се свързва с хората, които са ги написали.

Изтеглете Wattpad днес [и се свържете с](#)

[Анна:](#)

imaginator1D

wattpad

www.wattpad.com